

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1

สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐและเอกชน

A STUDY OF THE SELF-DIRECTED LEARNING READINESS

OF THE FIRST YEAR NURSING STUDENTS

OF GOVERNMENT COLLEGE AND PRIVATE UNIVERSITY.

วรรณ มุ่งทวีเกียรติ¹

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน และเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน ตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 จำนวน 156 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือทั้งหมดโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาครายด้านอยู่ระหว่าง .68 ถึง .91 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยคำนวณหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสถิติ ที (Independent t-test) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

ผลการวิจัยพบว่าความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย

การนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 อยู่ในระดับสูง ทั้งในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาล (Mean = 3.64, SD = 0.47) และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (Mean = 3.80, SD = 0.56) ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลไม่แตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .52, p < .001$) ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมและสภาพแวดล้อมทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 กำกับของรัฐและเอกชน

Abstract

The purposes of this descriptive research was to compare the self-directed learning readiness (SDLR) of the first year

¹อาจารย์ประจำ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยปทุมธานี

nursing students between Government College and Private University and to study the relationships between factors and SDLR in the first year nursing students in Government College and Private University. The samples group consisted 156 nursing students who were studying in the first year.

The research tools composed of a questionnaire about factors of correlation with SDLR and a questionnaire about readiness assessment from self-directed learning. The reliability each categories of the questionnaires were .68 - .91 using Cronbach's Alpha Coefficient. The data was analyzed by using frequencies, percentages, means, standard deviation, and an independent t-test and Pearson's product moment correlation coefficient.

The results found that the SDLR of the first year nursing students score were high; Government College (Mean = 3.64, SD = 0.47) and Private University (Mean = 3.80, SD = 0.56). The SDLR between Government College and Private University were not difference. The moderate positive correlation was found between the SDLR of the first year nursing students and the interpersonal relation with the significant ($r = .52, p < .001$). The grade point average scores and the learning environment were not directly related to the SDLR.

Keywords: Self-directed learning readiness, First year nursing students, Government College and Private University

บทนำ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) เน้น “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” ยกระดับคุณภาพการศึกษาสู่ความเป็นเลิศในทุกระดับ เน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานและในสาขาวิชาที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ปรับระบบการจัดการเรียนการสอน และสร้างปัจจัยแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตทั้งสื่อการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2559) การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ มีคุณธรรมและจริยธรรมในการดำเนินชีวิต ยึดหลักว่าผู้เรียนมีความสำคัญ ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ โดยผู้สอนมีส่วนช่วยในการสนับสนุนผู้เรียน จัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับวุฒิภาวะ ความสนใจและความถนัดของผู้เรียน และจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกพัฒนาการคิด วิเคราะห์ และแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับผู้เรียน (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2553)

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-directed learning) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง วางแผนการเรียนรู้ มีกระบวนการของความต้องการเรียนรู้ โดยการกำหนดวัตถุประสงค์ ในการเรียนรู้ ใช้แหล่งทรัพยากรต่าง ๆ ในการค้นคว้าหาความรู้ เลือกใช้

วิธีที่เหมาะสม และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Knowles, 1975; Skager, 1978) ผู้สอนมีส่วนช่วยการเรียนรู้โดยการส่งเสริมอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ จัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้อย่างแท้จริง (อาชัญญา รัตนอุบล, 2551) การที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นการเปิดโอกาสทางการศึกษาตามความสนใจและความต้องการของแต่ละบุคคล เป็นการแสวงหาความรู้และพัฒนาให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต

สถาบันอุดมศึกษาถือได้ว่าเป็นป็นองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เนื่องจากเป็นแหล่งผลิตคนที่สำคัญแห่งหนึ่ง โดยคาดหวังว่าบุคคลที่ผ่านการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสู่สังคมและประเทศ ภารกิจที่สำคัญของสถาบันระดับอุดมศึกษาจะต้องจัดการเรียนการสอนและผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ ในแต่ละสถาบันจึงได้มีการพัฒนาองค์กรมาอย่างต่อเนื่อง ในปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ต้องมีการปรับตัวให้สอดคล้องกับยุคการแข่งขันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของคุณภาพทางการศึกษาเพื่อให้องค์กรสามารถอยู่รอดต่อไปได้ ไม่ว่าจะเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือสถาบันอุดมศึกษาของเอกชน จึงมีรูปแบบการบริหารงานที่ต่างกันตามพันธกิจที่ได้รับมอบหมายไม่ว่าจะเป็น การเป็นแหล่งผลิตบัณฑิต การวิจัย การบริการวิชาการ และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม แต่อย่างไรก็ตามสถาบันอุดมศึกษาทั้งในกำกับของรัฐและเอกชน ต่างก็เล็งเห็นถึงความสำคัญในการจัดการศึกษาเพื่อให้นักศึกษาพยาบาลเป็นบัณฑิตพยาบาลที่มีความรู้ มีทักษะในการปฏิบัติวิชาชีพทางการ

พยาบาล มีคุณธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ และเป็นที่ยอมรับของสังคม

นักศึกษาพยาบาลเมื่อเข้ามาศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาจะประสบปัญหาในการปรับตัว อาจส่งผลให้ความสามารถในการเรียนรู้ลดลง เนื่องจากในระดับอุดมศึกษามีความแตกต่างจากระดับมัธยมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นการปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมใหม่ วิธีการจัดการเรียนการสอนแบบใหม่ รับผิดชอบในการเรียนด้วยตนเอง ต้องสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนและครูผู้สอนใหม่ ต้องพึ่งพาตนเองมากขึ้น และการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษานั้นเน้นให้นักศึกษามีการค้นคว้าหาข้อมูล หรือเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง หากนักศึกษาไม่มีทักษะของการเรียนรู้ด้วยตนเองจะทำให้มีปัญหาในการเรียนในระยะต่อมาโดยเฉพาะนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับลักษณะหรือรูปแบบการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา จึงอาจเกิดความสับสนและท้อแท้ในการเรียนได้ นอกจากนี้สภาพแวดล้อมในการเรียน เช่น มีเสียงรบกวนในห้องเรียน เพื่อนชวนคุยขณะเรียน แสงสว่างไม่เพียงพอ ยังส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ทำให้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร หากนักศึกษาสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม มีความสัมพันธ์กับเพื่อนและอาจารย์ที่ดี จะช่วยทำให้นักศึกษามีความพร้อมในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นและประสบความสำเร็จในการเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของสุริยัน อันทองทิพย์ และคณะ (2560) ที่กล่าวว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ต้องปรับตัวเกี่ยวกับระบบการเรียนในโรงเรียนมาสู่ระบบการเรียนในระดับมหาวิทยาลัยไม่ได้ เพราะบางรายวิชาสอนแบบบรรยายและจะจดคำบรรยายไม่ทัน อาจารย์ผู้สอนเปิดโอกาสให้นัก

ศึกษาซักถามแต่นักศึกษาไม่กล้าซักถามและในบางวิชาอาจารย์ผู้สอนจะสอนแบบท่องในหนังสือเรียน ทำให้รู้สึกไม่กระตือรือร้น กลุ่มเพื่อนนักศึกษาใหม่ทั้งหมดจึงยังไม่สามารถปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้ สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่ต้องเดินไปเรียนตามอาคารทำให้ไปเรียนไม่ทัน และกิจกรรมนักศึกษาบางกิจกรรมส่งผลต่อการเรียนซึ่งเป็นกิจกรรมที่เลิกล้ม ทำให้นักศึกษาตื่นมาในตอนเช้ารู้สึกง่วงนอนในขณะที่เข้าเรียน ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นหากนักศึกษามีการปรับตัวที่ดี มีสุขภาพจิตที่ดีจะทำให้ให้นักศึกษามีความพร้อมที่จะศึกษาเรียนรู้มากขึ้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยผู้วิจัยได้เลือกศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และทำการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 โดยเลือกเปรียบเทียบ

เทียบระหว่างสถาบันอุดมศึกษารัฐบาล และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนพัฒนาและปรับปรุงการจัดเตรียมหลักสูตร และกิจกรรมต่าง ๆ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น รวมทั้งสามารถนำความรู้ที่ได้ประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตต่อไป

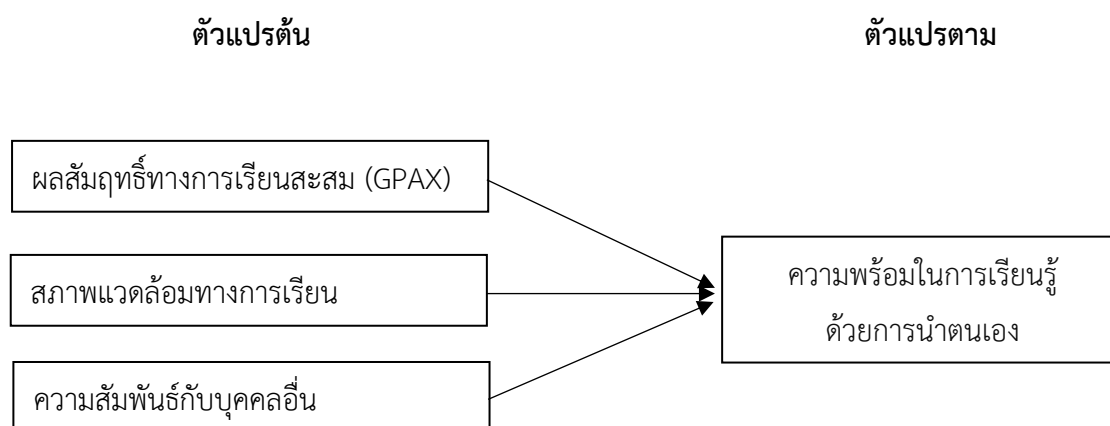
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน

วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ด้วยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวนทั้งหมด 215 คน กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้การคำนวณสูตรในกรณีที่ทราบจำนวนประชากร สูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) $n = N/1+Ne^2$ กำหนดระดับความเชื่อมั่น .95 และความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่าง ($e = .05$) ได้ตัวอย่างจำนวน 140 คน ทั้งนี้ได้เพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างอีกร้อยละ 10 เพื่อป้องกันข้อมูลไม่สมบูรณ์ รวมตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 156 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาล จำนวน 85 คน และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จำนวน 71 คน

เครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลจากเอกสาร ตำรา วิชาการและตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงได้สร้างและพัฒนาแบบสอบถามดังนี้

1. แบบสอบถามปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น โดยมีตัวแปรที่เป็นปัจจัยภายนอก ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางการเรียน และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นของลดาพร ทองสง และถนิมพร พงศานานุรักษ์ (2550) และวัลภา ศรีบุญพิมพ์สวย (2557) จำนวน 12 ข้อ

2. แบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยพัฒนาแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของมณี อาภาพันธ์

กุล, รุจิเรศ ธนุรักษ์ และยุวดี ภาษา (2551) ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง 2) คุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง 3) ความสามารถในการบริหารจัดการด้วยตนเอง 4) ความสามารถในการสืบค้นด้วยตนเอง และ 5) ความสามารถในการประเมินด้วยตนเอง จำนวน 35 ข้อ

โดยแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับนี้มีลักษณะเป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ กำหนดระดับคะแนนความคิดเห็นของทั้ง 2 แบบสอบถามเป็น 5 ระดับ คือ 1) ระดับต่ำที่สุด มีค่าคะแนน 1.00-1.50, 2) ระดับต่ำ มีค่าคะแนน 1.51-2.50, 3) ระดับปานกลาง มีค่าคะแนน 2.51-3.50 4) ระดับสูง มีค่าคะแนน 3.51-4.50 และ 5) ระดับสูงที่สุด มีค่าคะแนน 4.51-5.00

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity Index: CVI) ได้ค่าดัชนีเท่ากับ 0.89 และ 0.96 ตามลำดับ และนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ การตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน (สถาบันอุดมศึกษาละ 15 คน) หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) รายด้านของแบบวัดปัจจัยที่สัมพันธ์

กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีค่าอยู่ระหว่าง .68 ถึง .80 และรายด้านของแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีค่าอยู่ระหว่าง .81 ถึง .91

การพิทักษ์สิทธิของตัวอย่าง

ผู้วิจัยส่งหนังสือขออนุญาตดำเนินการวิจัยไปยังสถาบันที่ต้องการเก็บข้อมูล และเมื่อได้รับอนุญาตผู้วิจัยขอความร่วมมือจากตัวอย่างในการตอบแบบสอบถาม โดยชี้แจงเป็นเอกสารเกี่ยวกับความเป็นอิสระในการตอบแบบสอบถามพร้อมทั้งเซ็นใบยินยอมให้ความร่วมมือในการวิจัย ข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการระบุตัวอย่างเป็นรายบุคคล นำเสนอรายงานผลการวิจัยเป็นภาพรวม

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขออนุมัติไปสถาบันการศึกษาที่ต้องการเก็บข้อมูลเพื่อขอเก็บข้อมูลในการศึกษา แจ้งวัตถุประสงค์ของการศึกษาเพื่อขอความร่วมมือและดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการส่งแบบสอบถามไปยังตัวอย่างที่จะทำการวิจัยจำนวน 156 ฉบับ จากนั้นทำการเก็บแบบสอบถามกลับคืน ตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ก่อนนำไปวิเคราะห์สถิติ ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 156 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive) ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: SD) เปรียบเทียบระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างสถาบันอุดมศึกษา สถิติทดสอบสมมติฐานคือ การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยใช้

ค่าสถิติ ที (Independent t-test) กำหนดระดับนัยสำคัญที่ .05 และการหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน วิเคราะห์โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation coefficient)

ผลการวิจัย

1. นักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 150 คน (ร้อยละ 96.15) มีอายุเฉลี่ย 20 ปี (Mean = 19.80, SD = 1.68) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPAX) ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.51-3.00 จำนวน 83 คน (ร้อยละ 53.2) เมื่อจำแนกตามสถาบันอุดมศึกษา ในกำกับของรัฐบาลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 82 คน (ร้อยละ 96.47) มีอายุเฉลี่ย 19 ปี (Mean = 19.39, SD = 1.39) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPAX) ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.51-3.00 จำนวน 43 คน (ร้อยละ 50.59) ส่วนในกำกับของเอกชน เป็นเพศหญิงส่วนใหญ่ จำนวน 68 คน (ร้อยละ 95.77) มีอายุเฉลี่ย 20 ปี (Mean = 20.28, SD = 2.03) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (GPAX) ส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.51-3.00 จำนวน 40 คน (ร้อยละ 56.34)

2. ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชนพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง จำนวน 92 คน (ร้อยละ 58.97) รองลงมาคือ มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับ

ปานกลาง จำนวน 51 คน (ร้อยละ 32.69) เมื่อพิจารณาจำแนกตามสถาบันอุดมศึกษาพบว่า ทั้งสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลและเอกชนมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง จำนวน 47 คน (ร้อยละ 55.29) และ 45 คน (ร้อยละ 63.38) ตามลำดับ (ตารางที่ 1)

ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่าง

สถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชนวิเคราะห์สถิติโดยหาค่าที่ (Independent t-test) ผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของสถาบันอุดมศึกษารัฐบาล (Mean = 3.64, SD = 0.47) ไม่แตกต่างจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Mean = 3.80, SD = 0.56) ($t(154) = 1.87, p = .06$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 1 ความถี่และร้อยละ ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จำแนกตามสถานอุดมศึกษา

ระดับความพร้อม ในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	รัฐบาล		เอกชน		รวม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
ต่ำ	2	2.35	0	0	2	1.28
ปานกลาง	32	37.65	19	26.76	51	32.69
สูง	47	55.29	45	63.38	92	58.97
สูงมาก	4	4.71	7	9.86	11	7.05
รวม	85	100	71	100	156	100

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระหว่างสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชนและการทดสอบค่าที่ (t-test)

สถาบัน อุดมศึกษา	N	Mean	SD	Levene's Test for			t	df	p
				Equality	of Variances				
				F	Sig.	Equal variances			
รัฐบาล	85	3.64	0.47	2.33	.13	assumed	1.87	154	.06
เอกชน	71	3.80	0.56						
รวม	156	3.71	0.51						

* $p < .05$

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมทางการเรียนและความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน

สถาบัน อุดมศึกษา	ปัจจัยที่สัมพันธ์	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)		
		ความพร้อมใน การเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง	สภาพแวดล้อม ทางการเรียน	ความสัมพันธ์กับ บุคคลอื่น
รัฐบาล (n=85)	ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง	1.00	-.13	.53*
	สภาพแวดล้อมทางการเรียน	-.13	1.00	-.08
	ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	.53*	-.08	1.00
เอกชน (n=71)	ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง	1.00	.002	.52*
	สภาพแวดล้อมทางการเรียน	.002	1.00	.03
	ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	.52*	.03	1.00
โดยรวม (n=156)	ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง	1.00	-.10	.52*
	สภาพแวดล้อมทางการเรียน	-.10	1.00	-.02
	ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	.52*	-.02	1.00

* $p < .05$

3. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนพบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ของแต่ละสถาบันอุดมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมแตกต่างกัน มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (รัฐบาล $X^2 = .25, p = .06$ และเอกชน $X^2 = .23, p = .30$) และปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นอิสระต่อกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (โดยรวม $p = .22$, รัฐบาล $p = .26$ และเอกชน $p = .99$) ส่วนปัจจัยด้านความสัมพันธ์

กับบุคคลอื่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งโดยรวม

($r = .52, p < .001$), สถาบันอุดมศึกษารัฐบาล

($r = .53, p < .001$) และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

($r = .52, p < .001$) (ตารางที่ 3)

การอภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบัน อุดมศึกษา รัฐบาลและเอกชนอยู่ในระดับสูง อธิบายได้ว่าการจัดการเรียนการสอนของทั้งสถาบันอุดมศึกษาของ รัฐบาลและเอกชน ใช้หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีกิจกรรมการเรียน การสอนที่หลากหลาย นอกเหนือจากการสอนแบบ บรรยาย มีการใช้เทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการ สอนเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้ด้วยตนเอง มากขึ้น มีการสืบค้นข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ในการ เรียนรู้ ประกอบกับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 เป็นกลุ่มที่อยู่ในเจนเอเรชั่นซี (Generation Z) ซึ่ง คนกลุ่มนี้เกิดมาพร้อมกับเทคโนโลยีและเรียนรู้การใช้ชีวิตในยุคอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจสูง และความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่รวดเร็ว อย่างรวดเร็ว ในยุคของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ต โฟน จึงสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ง่าย เพียง กระดิกนิ้วก็ได้สิ่งที่ต้องการและมีตัวเลือกมาก ทำ

ให้คนกลุ่มนี้มักทำในสิ่งที่ชอบ สามารถทำอะไร หลาย ๆ อย่างได้ในคราวเดียวกัน (บรรจง มไหสวริ ยะ และคณะ, 2560) จึงทำให้นักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำ ตนเองอยู่ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ของ Klunklin, et al. (2010), นฤมล เกื่อนมา (2538), บุศรินทร์ ผดุง และสุภาภรณ์ อุดมลักษณ์ (2554), อมรรัตน์ เสตสุวรรณ และอรชร ศรีไทร ล้วน (2557) และอาทิตยา ดวงมณี และคณะ (2560) ที่กล่าวว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการ นำตนเองของนักศึกษาพยาบาลโดยรวมอยู่ใน ระดับสูง

นอกจากนี้ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำ ตนเองของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่าง สถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชนไม่แตกต่างกัน ถึงแม้ว่าทั้ง 2 สถาบันจะมีพันธกิจและรูปแบบการ บริหารงานที่แตกต่างกัน แต่ทั้ง 2 สถาบันต่างก็ เหมือนกันตรงที่ มุ่งผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ ให้ ความสำคัญกับการจัดการศึกษา มีรูปแบบการจัด การเรียนการสอนที่หลากหลายที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ เน้นการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้ผู้เรียน เกิดความรักในการเรียนรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ สืบค้นข้อมูลด้วยตนเอง รู้จักคิดวิเคราะห์และ แก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง มีคุณธรรมและจริยธรรม และเป็นที่ยอมรับของสังคมเหมือนกัน อีกทั้ง นักศึกษาพยาบาลทุกต่างต้องปรับตัวเพื่อเรียนรู้สิ่ง ใหม่ ๆ คล้ายกันและพัฒนาคุณลักษณะของตนเอง ให้เป็นผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ Guglielmino (1977) ที่ กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเอง จะต้อง เป็นผู้ที่ชอบค้นคว้า ชอบการแก้ปัญหา อดทนและ ไม่ท้อถอยแม้จะไม่เข้าใจสิ่งที่ทำอยู่ มีความรับผิดชอบ

ชอบต่อการเรียนรู้ และสนใจอยากเรียนรู้อยู่เสมอ ซึ่งเป็นคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นศึกษาอยู่ในสถาบันใดก็ตาม จึงทำให้ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทั้ง 2 สถาบันนี้ไม่แตกต่างกัน

2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษารัฐบาลและเอกชน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสะสมแตกต่างกันไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Blackman, Hall & Darmawan (2007) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีอิทธิพลต่อความสามารถ ในการพยาบาลทางคลินิกของนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ นฤมล เกื่อนมา (2538) ที่กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปัจจัยพื้นฐานเฉพาะของนักศึกษาแต่ละบุคคล จึงทำให้ไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการศึกษาในครั้งนี้

สภาพแวดล้อมทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนที่ศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ กนกวรรณ ทองฉวี (2545), ปริณดา ตาสี (2551), วไลยา ศรีบุญพิมพ์สวย (2557), อมรรัตน์ เสตสุวรรณ และอรชร ศรีไทรล้วน (2557) และอาทิตย์ยา ดวงมณี และคณะ (2560) ที่กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางการเรียนมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล ทั้งนี้อาจเนื่องจากจากสถาบันที่ศึกษามีการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ที่พร้อมและมีเพียงพออยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็นแสงสว่างในห้องเรียน การให้บริการของห้องสมุด อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน อีกทั้งนักศึกษาพยาบาลสามารถใช้เทคโนโลยีในการค้นคว้าหาข้อมูลด้วยตนเองอยู่แล้ว อีกทั้งกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยไม่มีผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของสุรียัน อันทองทิม และคณะ (2560) ที่กล่าวว่า นักศึกษามีความสนใจและเต็มใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรม เนื่องจากได้สร้างประสบการณ์การใช้ชีวิต นักศึกษาจึงให้ความสนใจและคิดว่าไม่ส่งผลต่อการเรียนมากนัก แต่ยังเป็นสิ่งที่ผ่อนคลายจากการเรียนและเป็นโอกาสสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ ต่างสาขาอีกด้วย ดังนั้นปัจจัยสภาพแวดล้อมทางการเรียนจึงไม่มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชนมีความสัมพันธ์กับระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อาจเนื่องมาจากนักศึกษาพยาบาลเป็นนักเรียนประจำที่ต้องใช้ชีวิตร่วมกันในหอพัก และยังได้รับการปลูกฝังในเรื่องความรัก ความสามัคคีในหมู่คณะ ซึ่งทั้ง 2 สถาบันได้มีการส่งเสริมให้นักเรียนพยาบาลทำกิจกรรมร่วมกัน จึงทำให้นักศึกษาพยาบาลมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อน โดยเฉพาะการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อน เพื่อนในชั้นเรียนให้ความช่วยเหลือซึ่งกัน และกันในด้านการเรียน รวมถึงนักศึกษาพยาบาลมีสัมพันธภาพที่ดีกับอาจารย์

ผู้สอน สัมพันธภาพทั้ง 2 นี้จะส่งผลทำให้มีการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ วัลภา ศรีบุญพิมพ์สวย (2557) และอาทิตยา ดวงมณี และคณะ (2560) ที่พบว่า สัมพันธภาพระหว่าง นักศึกษาพยาบาลกับอาจารย์ และสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกันมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนพยาบาล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการได้รับการยอมรับ ได้เป็นส่วนหนึ่ง เป็นสมาชิกที่มีคุณค่าของกลุ่มเพื่อน แสดงว่านักศึกษาพยาบาลที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกันในทิศทางที่ดี จะทำให้นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในทิศทางที่ดีด้วย

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

อาจารย์ผู้สอนควรเน้นกิจกรรมที่ช่วยเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักศึกษาพยาบาลอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นให้มีการทำกิจกรรมกลุ่ม ทำให้นักศึกษาพยาบาลได้ช่วยเหลือกัน มีการประชุมให้คำปรึกษาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความรัก ความสามัคคี ซึ่งจะทำให้ นักศึกษาพยาบาลใช้ชีวิตในสถาบันการศึกษาอย่าง

มีความสุข และมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาพยาบาลมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาพยาบาลกับเพื่อนหรือบุคคลอื่น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาลต่อไป

2. ควรมีการศึกษาระยะยาว (Longitudinal study) เกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ไปจนถึงสำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตพยาบาล เพื่อดูพัฒนาการความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งเป็นการปลูกฝังและพัฒนาให้นักศึกษามีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างต่อเนื่อง และเป็นการประเมินหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนของสถาบันด้วยว่ามีความเหมาะสมหรือควรที่จะพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมต่อไป

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ ทองฉวี. (2545). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง บทบาทอาจารย์ในการอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ สภาพแวดล้อมในสถาบัน กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล สถาบันการศึกษาพยาบาลของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย. (ปริญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- นฤมล เกื่อนมา. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยกับความพร้อมในการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. (ปริญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- บุศรินทร์ ผัดวัน และสุภาภรณ์ อุตม์ลักษณ์. (2554). ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง. วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข, 21(2), 74-84.
- บรรจง มไหสวริยะ และคณะ. (2560). การสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้เพื่อพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศึกษา ครั้งที่ 3 (The 3rd International Conference on Innovation in Education: Building Professional Learning Community in Improving Science and Technology Education). จุลสารนวัตกรรม, 12(46), 3-4.
- ปรินดา ตาสี. (2551). ลักษณะทางจิตและสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. (2553). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553. ราชกิจจานุเบกษา, เล่มที่ 127 ตอนที่ 45 ก.
- มณี อากานันท์กุล, รุจิเรศ ธนุรักษ์, และยุติ ภาษา. (2551). การพัฒนาเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาลไทยระดับปริญญาตรี. วารสารสภาการพยาบาล, 23(2), 52-69.
- ลดาทพร ทองสง และณิมพร พงศานานุรักษ์. (2550). รายงานการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์. เอกสารอัดสำเนา.
- วัลภา ศรีบุญพิมพ์สว. (2557). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาพยาบาลศาสตรวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี. วารสารการพยาบาลและการศึกษา, 7(4), 78-91.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2559). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสอง พ.ศ. 2560-2564. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.

- สุริยัน อันทองทิม, ภูกิจ เล้าจิรัณกุล, ศศิวิมล พจน์พาณิชย์พงศ์ และชลิตตาภรณ์ ดวงดีบ. (2560). การปรับตัวของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 สถาบันอุดมศึกษาภายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. *สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี*, 23(1), 18-25.
- อมรรัตน์ เสตสุวรรณ และอรชร ศรีไทรล้วน. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในคณะพยาบาลศาสตร์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์เพื่อการุณยมหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช. *วารสารเกื้อการุณย์*, 21(ฉบับพิเศษ), 124-138.
- อาชัญญา รัตนอุบล. (2551). *การพัฒนาการเรียนรู้และการจัดกิจกรรมสำหรับผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาการศึกษานอกระบบโรงเรียน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อาทิตยา ดวงมณี และคณะ. (2560). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางการเรียนกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ. *วารสารแพทย์นาวี*, 44(2), 19-35.
- Blackman, I., Hall, M., & Darmawan, I. G. N. (2007). Undergraduate nurse variables that predict academic achievement and clinical competence in nursing. *International Education Journal*, 8(2), 222-236.
- Guglielmino, L. M. (1977). *Development of the self-directed learning readiness scale*. Doctoral dissertation, University of Georgia.
- Klunklin, A., Viseskul, N., Sripusanapan, A., & Turale, S. (2010). Readiness for self-directed learning among nursing students in Thailand. *Nursing and Health Sciences*, 12, 177-181.
- Knowles, M. S. (1975). *Self-directed learning: A guide for learners and teachers*. Chicago: Association Press.
- Skager, R. (1978). *Lifelong education and evaluation practice*. Hamburg: Pergamon Press and the UNESCO Institute for Education.
- Taro Yamane. (1973). *Statistics: An introductory analysis* 3rd Ed. New York. Harper and Row Publications.